Jarmila Kubíková – příběh osobnosti univerzitní biologie a spolutvůrkyně moderní ochrany přírody v praxi

Jsou fáze životaběhů konkrétních lidí, kdy je na místě připomenout též polokulatá výročí. Docentka Jarmila Kubíková (narozena 12. 2. 1933; školní docházka od 1. 9. 1939; maturita 1951; studium na Přírodovědecké fakultě UK 1951–1956; zaměstnání 1956–1998; manželství s Václavem Kubíkem od roku 1957 dodnes; synové Petr a Martin). Jubilantka je v botanických a ochranářských kruzích nepřehlédnutelná a její dílo je se základními životopisnými peripetiemi zachyceno v řadě publikovaných textů: J. Kolbek, Preslia 1993: 77, J. Jeník, Živa 1998/3: XXXV, a Ochrana přírody, 2013/3, P. Kovář, Živa 2003/2: XXI, a Živa 2018/4: XCI, P. Špryňar, Živa 2013/2: XXIX–XXX.

Jak vidno, odborné curriculum jubilantky bylo zveřejněno a doplňováno mnohokrát, v době chybějících životních vzorů pro mladé je však také na místě zaznamenat obdivuhodný lidský osud plný zákrut souvisejících se zlomy ve veřejném dění divokého 20. století, zmítaného válečnými a politickými extrémy. Osud, při němž výdrž u jednoho světového názoru i praktické usilování o dobré věci navzdory vážným životním překážkám ukázaly studentům morální autoritu, která si nezadala s čímkoli shnilým v měnících se politických režimech.

Jarmila Kubíková se narodila v Praze a prožila tu velkou část minulého století. V době jejího narození se dostali v Německu k moci nacisté, v r. 1939, kdy šla poprvé do školy, začala jejich invaze do Polska, v r. 1944 byl její otec zatčen gestapem pro účast v odboji a odvezen do koncentračního tábora Terezín. S velkým štěstím se vrátil, ale v r. 1948 byl opětovně zatčen – tentokrát komunistickou státní bezpečností – pro pomoc v útěku svému příteli. Po třech měsících byl propuštěn, ale mezitím přišel o svou advokátní kancelář, byt, auto... V r. 1949 byl znovu poslán do pracovního tábora a pak, až do své smrti v r. 1973, zastával místo právníka v podniku Sběrné suroviny, kde vybudoval řadu sběren a zajistil je po právní stránce.

V tomto rodinném zázemí, za spoluprožívání bezpráví páchaném na pracovitém a bezúhonném otci, prošla J. Kubíková základní školou a gymnáziem. Maturovala v r. 1951 a poté byla přijata na Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy, v tehdejších podmínkách komisí složenou z fakultních profesorů a docentů, kteří rozhodli o přijetí podle studijních výsledků a předpokladů. Byl to poslední ročník, který byl takto vybírán, ještě bez ohledu na „kádrové předpoklady" zavedené v rámci nových pořádků socialismu. Říkalo se „to byl ten slavný ročník". Však se také všichni jeho absolventi dobře uplatnili. V r. 1956, kdy ročník dosáhl absolutoria, se poměry změnily – zaměstnání se shánělo na umístěnky. Jarmila Kubíková přijala umístěnku do Výzkumného ústavu bramborářského v Havlíčkově Brodě (kde během studia na PřF UK zpracovávala svoji diplomovou práci na téma bakteriální choroby brambor zadanou prof. K. Cejpem). Zabývala se tehdy produktivitou různých odrůd brambor a zavedla zde dosud nepoužívanou metodiku. Přišel však r. 1958 – rok celostátních „čistek" v nejrůznějších institucích, kdy byly takzvané kapitalistické živly vyhazovány. Musela z ústavu do tří měsíců odejít. Stěhovala se tedy zpět do Prahy, už se svým manželem Václavem Kubíkem, který též vystudoval Přírodovědeckou fakultu UK a který shodou náhod dostal místo vyučujícího na gymnáziu v Praze. Bydleli velice stísněně v bytě jejích rodičů v Praze. Po několika pokusech o nalezení místa biologa na různých institucích jí bylo nakonec řečeno, že neprošla prověrkami, že má kategorii B, což ji kvalifikuje pouze tak na práci v laboratoři nějakého státního statku.

Až na jaře r. 1959 byla přijata na místo laborantky na katedře botaniky Přírodovědecké fakulty UK. Stranická organizace KSČ dala sice nezbytný souhlas s jejím přijetím, ovšem s tím, že nemá naději na kariérní postup ani na účast ve výuce. Přesto začala intenzívně pracovat na geobotanickém oddělení pod vedením Jana Jeníka na výzkumu mykorhiz a půdní mikrostruktury a v r. 1965, za probíhajícího politického uvolňování 60. let, přece jen obhájila kandidátskou práci na téma povrchové mykoflory kořenů dřevin v rámci rhizologie, kteroužto problematiku tehdy zpracovávala skupina odborníků v Mikrobiologickém ústavu ČSAV. V letech 1967 až 1969 vedla multidisciplinární geobotanické praktikum, pro které napsala skripta, která pak byla používána více než 20 let (Geobotanické praktikum, 1969, reprint 1971).

V roce 1968 byla nadšena příslibem změny politických poměrů a dávala jasně najevo své zklamání a naprostý nesouhlas s okupací naší vlasti sovětskou armádou a dalšími vojsky Varšavské smlouvy. Ironií osudu bylo, že její starší syn Petr v pookupačních dnech poprvé vstoupil do školy na Pankráci, před kterou stál ruský tank, a na hřišti byly postaveny zpravodajské antény. V r. 1970 všude probíhaly normalizačními komunisty řízené „prověrky" a J. Kubíková byla mezi těmi, kteří museli z fakulty odejít. Slibně započaté výzkumy a přednáškový cyklus praktik byl bezohledně přerušen. Stejně tak vynucený odchod doc. J. Jeníka z vedení geobotanického oddělení a jeho přijetí na pracovišti Botanického ústavu ČSAV v Třeboni nadlouho utlumil vybudované renomé pražské geobotanické školy, založené profesory K. Dominem a J. Klikou.

V r. 1970 začalo pro J. Kubíkovou opětovně obtížné hledání uplatnění, protože pro ni byly výzkumné ústavy uzavřeny, jak se potvrdilo při jedné události v Mikrobiologickém ústavu ČSAV, kdy členové výboru KSČ Přírodovědecké fakulty UK osobně zašli za tehdejším ředitelem se sdělením, že si nepřejí, aby ji přijal. Náhodou se našlo místo botanika na Pražském středisku státní památkové péče a ochrany přírody, kde byl plat o nějakou tu stovku nižší, a práce v ochraně přírody se oněm nepřejícím zdála méně prestižní.

Práce v pražské ochraně přírody se ukázala jako velice přínosná. Jarmila Kubíková sice již nemohla pracovat experimentálně v laboratoři, ale dostala za úkol postupně geobotanicky zmapovat stávající chráněná pražská území – pořídit fytocenologickou a floristickou dokumentaci. Při rozšíření území Prahy r. 1974 pak s kolegy dr. Jaromírem Strejčkem a ing. Miloslavem Rešem postupně vyhodnocovali připojené katastry a navrhovali nová chráněná území. Při spolupráci s geology nakonec vzniklo přes 90 chráněných území různých kategorií. Všechna botanická vyhodnocení a veškerou administrativní práci s přípravou map, vyhledáním parcel a jejich majitelů provedla J. Kubíková sama – s využitím studií řady externích kolegů – a geologické vyhodnocení sepsal dr. Jiří Kříž. Vyhlášení všech chráněných území bylo dokončeno v r. 1988. Velkým úspěchem celé této letité práce je, že veškerá chráněná území a návazně též přírodní parky jsou zakresleny v podkladech pro územní plán hl. m. Prahy, takže není již tak snadné je zastavět nebo jinak zničit. Na tuto záslužnou práci nyní navazují pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy při zadávání managementu a dalších aktivit ve prospěch ochrany toho podstatného, co lokality reprezentují.

Jarmila Kubíková v právě popsané etapě svého života nezanedbávala ani odbornou a vědeckou práci. O fytocenologii a květeně pražských chráněných území publikovala několik vědeckých studií (v časopisech Bohemia centralis, Folia Geobotanica et Phytotaxonomica, v nově založeném a jí redigovaném sborníku Natura Pragensis a ve sborníku Příroda). O pražské přírodě přednášela na více mezinárodních akcích, mimo jiné na Botanickém kongresu v Petrohradě v roce 1976, na konferenci Německé botanické společnosti v Zürichu v roce 1977, na Botanickém kongresu v Berlíně v roce 1987 a na zasedání Botanické společnosti v Erlangenu v roce 1989. Z dalších aktivit lze jmenovat scénář k výstavě „20 let státní ochrany přírody v Praze" v Národním muzeu v Praze v roce 1980, redakci publikace Pražská příroda a její ochrana v roce 1979, knihu v rámci sborníku Staletá Praha – Přírodovědný význam Prahy (300 str.) vydané v r. 1985. Společně s J. Strejčkem a J. Křížem napsala knížku pro Pedagogické nakladatelství „Chráníme naši přírodu" (1982).

Za jisté završení studií a využití znalostí o pražské přírodě lze považovat kolektivní velké publikace v rámci série Chráněná území ČR vydávané AOPK ČR. Jarmila Kubíková se podílela jako hlavní autorka a redaktorka na svazcích „Praha" (2005) a „Střední Čechy" (2005) Pro díl Střední Čechy bylo jen málo relevantní botanické literatury, ze které by bylo možno čerpat, velkou část popisovaných chráněných území proto s mladým kolegou Pavlem Špryňarem musela navštívit, aby mohl být uveden jejich správný a odpovídající popis. Ve spolupráci se jmenovaným napsala velkou část textů o vegetaci a květeně jednotlivých území a koordinovala rozsáhlý kolektiv autorů všech přírodovědných disciplín. Ve spolupráci s ing. Pavlem Mudrou vybrala fotografie a obrazové přílohy a doplnila většinu popisů obrázků.

V r. 1989 se J. Kubíková šťastně („konečně", jak sama říká) dožila pádu komunistického režimu a snažila se pomoci při tvorbě nových institucí a nového života veřejné sféry. Krátce pracovala na nově vznikajícím Ministerstvu životního prostředí ČR, kde prosadila dotace pro výzkum některých chráněných území, např. pro louky v Bílých Karpatech, kam později jezdila se studenty Přírodovědecké fakulty UK

(jen za náhradu jízdného) a se kterými zpracovala rozsáhlou studii o fytocenologickém složení menší části známých bělokarpatských luk.

V r. 1991 se v rámci pracovněprávní rehabilitace vrátila na oddělení geobotaniky Katedry botaniky PřF UK. Začala přepracovávat geobotanické praktikum, připravila přednášku o ochraně přírody, část témat pro přednášky Ekosystémy střední Evropy a Ekologie rostlin. Pro své lekce v kurzu Ekosystémy střední Evropy (šlo o veškerou suchozemskou vegetaci mimo vodní, mokřadní, luční a synantropní) napsala skripta (Ekosystémy střední Evropy, I. díl, 1998, reprint 2005).

Rok po svém návratu na alma mater J. Kubíková podala a následně obhájila habilitační práci na téma „Diverzita vegetace Prahy a její změny“, kde po obecném úvodu použila jako součást práce své dříve publikované studie o pražské vegetaci. V následujících letech přes různé zdravotní potíže působila na geobotanickém oddělení, vedla řadu exkurzí k vegetaci Česka, Slovenska, Rakouska a Německa s kolegy J. Jeníkem (který se rehabilitován také vrátil na fakultu, získal profesuru a post vedoucího katedry), J. Vařekou a P. Kovářem. V rámci mezinárodní spolupráce programu Erasmus navázala partnerské kontakty s univerzitami v Göttingenu, Vídni a Innsbrucku a zařídila zahraniční stáže pro několik studentů vyšších ročníků.

V r. 1998 formálně odešla do důchodu, ale některé lekce v rámci přednáškového kursu Ekosystémy střední Evropy/Vegetace střední Evropy stále přednášela (poslední participaci můžeme zaznamenat v akademickém roce 2017/2018).

Stále je členkou České botanické společnosti, jejíchž akcí se pravidelně zúčastňuje, přednáší v přednáškových cyklech, na konferencích a sjezdech. Vede exkurze pro členy ČBS. Byla rovněž předsedkyní revizní komise ČBS. Při příležitosti životního jubilea 80 let jí bylo uděleno čestné členství v České botanické společnosti.

Je také členkou IAVS (Mezinárodní asociace pro nauku o vegetaci), zúčastnila se řady jejích konferencí a exkurzí, např. v Montpellier, Uppsale, Halle, Praze, Českých Budějovicích, Egeru a Brně. V posledních létech želí toho, že pro zdravotní problémy i finanční náročnost už aktivněji nemohla participovat na aktivitách asociace. Velkou příležitostí pro poznání národních parků Evropy byla exkurze pořádaná prostřednictvím British Council, s níž projela národní parky Velké Británie, Francie a Německa v roce 1991. Mj. byla též pozvána na mezinárodní exkurzi do Itálie pořádanou univerzitou v Camerino.

V r. 2000 se J. Kubíková organizačně podílela na konferenci „Praga 2000, Natura megapolis“, která proběhla v rámci akce „Praha, evropské město kultury“. Od r. 1999 spolupracuje těsněji s Agenturou ochrany přírody a krajiny, střediskem pro Prahu a Středočeský kraj. V souvislosti s touto aktivitou v ochraně přírody se podařilo nově ustanovit redakční radu pro sborníky Bohemia centralis a Natura Pragensis. Výsledkem činnosti této redakční rady a výkonného redaktora Pavla Špryňara je nová řada od roku 2003 (Bohemia centralis č. 26 až 33, Natura Pragensis č. 15 až 23). Sborníky uveřejňují jak monografie určitých skupin organismů (pavouci, netopýři, motýli, brouci), tak soubory prací jednotlivých chráněných krajinných oblastí – Kokořínsko, Křivoklátsko, Český kras, ale i přírodovědné články z celého zájmového území středních Čech a Prahy. Pro odbor životního prostředí Středočeského kraje redigovala reprezentační knihu kolektivu autorů „Střední Čechy, příroda, člověk, krajina“. Dále metodicky spolupracovala na počátku mapování biotopů (v rámci evropské sítě Natura 2000), recenzovala Katalog biotopů České republiky. Je spoluautorkou knihy Václava Cílka a kol. s titulem „Obraz krajiny, pohled ze středních Čech“ (Dokořán, 2011). V roce 2013 připravila se spoluautory knížku pod pracovním názvem „Neznámá tvář Prahy“ o přírodě a květeně Prahy pro nakladatelství Dokořán, která vyšla v roce 2014. V roce 2016 společně s P. Špryňarem a J. Spilkou zpracovali publikaci „Perly středočeské přírody“ pro Krajský úřad Středočeského kraje.

V r. 2002 byla J. Kubíkové udělena zlatá pamětní medaile Přírodovědecké fakulty UK v Praze za celoživotní práci. Při příležitosti 30. výročí založení CHKO Český kras jí byl předán pamětní list „Signum laudis“ za zásluhy o výzkum vegetace Českého krasu. Dík charakteru celoživotní činnosti a zásluh byla doc. J. Kubíková v roce 2019 nominovaná na Cenu Josefa Vavrouška.

Jubilantka i nadále pokračuje v monitoringu chráněných území na základě předchozích výzkumů, a to zejména v pražském okolí, Českém krasu a Českém středohoří. Výsledky publikuje v regionálních sbornících. Její důležitou činností je také popularizace ochrany přírody – spolupracovala na obnovení naučné

stezky v Tichém údolí u Roztok a na přípravě výstavy o květeně Českého krasu v Muzeu Českého krasu v Berouně. Publikovala rovněž několik článků v časopise Živa, nejčastěji čerpajících z cest po přírodě v cizině, zejména ve Středomoří.

Z předchozího názorně vyvstává fakt, že paní docentka Jarmila Kubíková takřka nestárne, nezná oddychu a nelení. Přejme jí, nechť si uchová radost ze zachovalé přírody, z obnovy té poškozené a z nových generací zapálených biologů, na jejichž výchově má důležitý podíl.

Pavel K o v á ř

Bibliografie publikací od r. 1990

Kubíková J. (1991): Forest dieback in Czechoslovakia. – Vegetatio 93: 101–108.
Kubíková J. (1991): Diverzita vegetace Prahy a její změny. – Ms., 218 p. [Habil. práce; depon. in: Knihovna katedry botaniky přírodovědecké fakulty UK]
Kubíková J. [red.] (1992): Vegetace a květena vybraných chráněných území ve východní části Prahy. – Natura Prag. 8: 1–269.
Kubíková J. (1992): Vegetační poměry státní přírodní rezervace Bažantnice v Satalicích a chráněného přírodního výtvoru Vinořský park. – Natura Prag. 8: 203–214.
Kubíková J. (1992): Židoviník německý, ohrožený druh československé květeny. – Nika 13(1): 22–23.
Skalický V., Kubíková J., Bělohlávková R., Durdík M., Fišerová D., Hrouda L., Hroudová Z., Hašková J., Jaroš V., Klaudisová A. & Rydlo J. (1992): Květena vybraných chráněných území a registrovaných přírodních ploch ve východní části Prahy. – Natura Prag. 8: 215–269.
Kubíková J. (1993): Survival of two endangered plant species (Dracocephalum austriacum and Gagea bohemica) in the surroundings of the City of Prague. – Novit. Bot. 7/1991–1992: 75–86.
Hrouda L. Kubíková J., Hadinec J. & Kučera T. (1994): Vegetace a květena vybraného krajinného celku v CHKO Bílé Karpaty. – Ms., 79 p. [depon. in: Český ústav ochrany přírody, Praha]
Kubíková J., Hadinec J., Osbornová J. & Rektoris L. (1994): Zhodnocení opakovaného sledování květeny a vegetace přírodní rezervace Divoká Šárka v Praze. – Příroda 1: 31–62.
Kubíková J., Hadinec J. & Rektoris L. (1994): Long-term dynamics of flora and vegetation of a suburban nature reserve (Prag, Tschechische Republik). – Symposium on Community Ecology and Conservation Biology, Bern, Switzerland, August 14–18.
Kubíková J., Hadinec J. & Špryňar P. (1994): Přírodní rezervace Prokopské údolí v Praze, opakované sledování květeny a vegetace. – Ms., 24 p. [depon. in: Projektový ústav dopravních a inženýrských staveb, Praha]
Kubíková J., Kubát K., Kučera T. & Němcová L. (1994): Degradační trendy v krajině, vegetaci a květeně Českého středohoří. – Ms., 22 p. [depon. in: Český ústav ochrany přírody, Praha]
Kubíková J. (1995): Oak-pine afforestation of agricultural land: an attempt to enrich its understory diversity. – Novit. Bot. 8/1993–1994: 63–73.
Kubíková J. (1995): Vycházka do Radotínského údolí. – Živa 43(3): 139–141.
Kubíková J., Hadinec J. & Špryňar P. (1996): Opakované sledování květeny a vegetace v přírodní rezervaci Prokopské údolí v Praze. – Příroda 5: 33–58.
Kubíková J., Hrouda L., Kučera T. & Hadinec J. (1996): Studie vegetace a květeny vybraného krajinného segmentu v CHKO Bílé Karpaty. – Bull. Slov. Bot. Spoločn., suppl. 2: 26–32.
Kubíková J. (1997): Vegetace a flora prehistorického keltského oppida ve středních Čechách. – Muz. Současn., ser. natur., 11: 21–30.
Kubíková J. (1997): Změny vegetace a květeny na modelovém území v Praze-Troji.– Muz. Současn., ser. natur., 11: 17–20.
Kubíková J. & Kubát K. (1997): Degradace přírodních ekosystémů a změny v diverzitě krajiny pod vlivem civilizačních procesů. – Ms., 68 p. + append. [Závěr. zpráva grantu UK č. 101/1994; depon. in: Knihovna katedry botaniky PřF UK, Praha]

Kubíková J., Kubát K. & Kučera T. (1997): Monitoring květeny a vegetace modelového území Velkého a Malého Lovoše v Českém středohoří. – Příroda 10: 81–106.
Kubíková J., Kučera T., Manych J., Rivolová-Knížetová L. & Sádlo J. (1997): Vegetace a flóra chráněných území v povodí Radotínského potoka. – Natura Prag. 14: 2–66.
Němec J. et al. [incl. J. Kubíková] (1997): Chráněná území ČR 2. Praha. – Consult, Praha, 155 p.
Kubíková J. (1998): Botanický výlet do Českého středohoří. – Živa 46(3): 139–141.
Kubíková J. (1998): Xerotermní doubravy. – In: Míchal I. & Petříček V. [eds], Péče o chráněná území 2: 321–342, Praha.
Kubíková J. (1999): Ekologie vegetace střední Evropy. Díl 1. – Karolinum, Praha, 129 p.
Kubíková J. (1999): Společenstva skal, sutí, písčin a primitivních půd, xerotermní až semixerotermní trávníky a lemy, acidofilní travinná a keříčková společenstva. – In: Petříček V. [ed.], Péče o chráněná území 1: 187–245, Praha.
Kubíková J. & Kučera T. (1999): Diverzita vegetace Bílých Karpat na příkladu Předních luk a okolí. – Sborn. Přírodověd. Klubu v Uherském Hradišti 4: 19–58.
Kubíková J. & Špryňar P. (2000): Vegetation and flora of Prague in the past and present. – In: Němec J. [ed.], Praga 2000 – Natura megapolis, Abstracts of the conference, August 27–September 1, p. 22, Praha.
Špryňar P. & Kubíková J. (2001): Pozoruhodné jevy v přírodních rezervacích a na lokalitách ohrožených druhů. 19. Prokopské údolí. – Muz. Současn., ser. natur., 15: 42–44.
Kubíková J. & Špryňar P. (2003): Slovo úvodem. – Bohem. Centr. 26: 7–8.
Ložek V., Cílek V., Kubíková J. et al. (2003): Střední Čechy. Příroda, člověk, krajina. – Dokořán, Praha, 127 p.
Kubíková J. (2004): Vegetace a květena Dalejského údolí. – Natura Prag. 5: 51–75.
Kubíková J. (2005): Inventarizační průzkum kopce Doutnáč v NPR Karlštejn, zejména ve srovnání s literárními údaji z poloviny 20. stol. – Ms., 26 p., 3 přílohy [depon. in: Správa CHKO Český kras, Karlštejn]
Kubíková J. (2005): La Palma, perla Kanárských ostrovů. – Živa 53(2): 70–72.
Kubíková J. (2005): Příspěvek k vegetaci a květeně přírodní památky „Kalvárie v Motole“ v Praze. – Natura Prag. 17: 5–12.
Kubíková J, Ložek V., Špryňar P. et al. (2005): Praha. – In: Mackovčin P. & Sedláček M. [eds], Chráněná území ČR, sv. 12, Artedit, Praha.
Ložek V., Kubíková J., Špryňar P. et al. (2005): Střední Čechy. – In: Mackovčin P. & Sedláček M. [eds], Chráněná území ČR, sv. 13, Artedit, Praha.
Beran L., Kubíková J. & Špryňar P. (2006): Výsledky výzkumu bezobratlých v CHKO Kokořínsko. – Bohem. Centr. 27: 577–582.
Kubíková J. (2006): Květena Českého krasu. – Scénář výstavy v Muzeu Českého krasu Beroun, 13 p., květen – červenec 2006.
Kubíková J. (2006): Naučná stezka Roztocký háj-Tiché údolí. Texty na panely v terénu, 12 zastávek, scénář obrazových příloh, 11 p.
Kubíková J. (2006): Příroda ve městě. – Veronica 20(5): 2–4.
Kubíková J. (2006): Příspěvek k vegetaci Českého středohoří. – Severočes. Přír. 36: 167–178.
Kubíková J. (2006): Za přírodou do Dolního Saska. – Živa 54(3): 118–120.
Kubíková J. & Ložek V. (2006): Vegetace a flóra Prahy v minulosti a současnosti. – Veronica 20(5): 15–17.
Kubíková J. (2007): Atlantská vřesoviště – evropské kulturní dědictví. – Živa 55(4): 158–160.
Kubíková J. (2007): Kopec Doutnáč v NPR Karlštejn, modelové území geobotanických studií. – Bohem. Centr. 28: 287–320.
Kubíková J. & Špryňar P. (2007): RNDr. Jaromír Strejček – osmdesát let. – Bohem. Centr. 28: 445–446.
Kubíková J., Adámek M. & Špryňar P. (2007): Hranice mezofytika a termofytika na jihovýchodním okraji Prahy na příkladu dvou izolovaných chráněných území – přírodní památka Pitkovická stráň a přírodní památka V hrobech. – Natura Prag. 18: 183–198.

Kubíková J. (2008): Daniel Hrčka: Rostliny přírodního parku Drahaň-Troja. – Živa 56(4): LV [recenze].
Kubíková J. (2009): Jan Jeník: Kapitoly ze života v tropech. – Živa 57(6): XCIV–XCV [recenze].
Kubíková J. (2009): Kréta – z historie a přírody ostrova. – Živa 57(6): 257–259.
Kubíková J. (2010): Dynamika xerofilních trávníků na vápencích Radotínského údolí v Praze: vliv zaprášení emisemi cementárny v Lochkově. – Bohem. Centr. 30: 161–174.
Svobodová J. & Kubíková J. (2010): Pozoruhodné jevy v přírodních rezervacích a na lokalitách ohrožených druhů. 41. Klánovický les. Jedinečný fenomén pražského okolí. – Muz. Současn., ser. natur., 25: 237–241.
Cílek V., Ložek V., Mudra P., Kubíková J., Špryňar P., Čtverák V., Schmelzová R., Obermajer J., Žák V., Kubík M., Gremlica T. & Daněček V. (2011): Obraz krajiny. Pohled ze středních Čech. – Dokořán, Praha, 310 p.
Kubíková J. (2011): Regionální sborníky středních Čech. – Živa 59(2): XXIII [recenze].
Kubíková J. (2012): Nové středočeské sborníky. – Živa 60(3): LVI–LVII [recenze].
Kubíková J. (2012): Tyrolské jezero Achensee – jeho krása v minulosti a dnes. – Živa 60(6): 286–288.
Kubíková J., Kříž J., Hrouda L. & Skalická A. (2014): Neznámá tvář Prahy. Příroda a rostlinstvo. – Dokořán, Praha, 269 p.
Kubíková J. (2015): Sborník Bohemia centralis 32 – příroda Českého krasu. – Živa 63(2): XXXIX [recenze].
Kubíková J. & Špryňar P. (2015): Předmluva. – Bohem. Centr. 33: 3.
Kubíková J. (2016): Bohemia centralis 33, regionální sborník pro Střední Čechy. – Živa 64(3): LXXVIII–LXXIX [recenze].
Kubíková J. (2016): Tařice skalní v soutěsce Džbán. – Živa 64(3): LXVII.
Kubíková J. (2016): Teplomilné stepi v Čechách – červená nit pražské botaniky. – Zprávy Čes. Bot. Společ. 51: 269–299.
Kubíková J., Spilka J. & Špryňar P. (2016): Perly středočeské přírody. Novinky v síti zvláště chráněných území ve Středočeském kraji. – Krajský úřad Středočeského kraje, Ivan Ulrych – Nakl. Vega-L, Nymburk & Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, Praha, 95 p.
Kubíková J. (2017): Netypické stromy na Kampě v Praze. – Živa 65(3): LXXII.
Kubíková J. (2018): Druhotné lesní porosty vzniklé na odlesněné půdě. Jak daleko mají k přirozenému lesnímu ekosystému? – Zprávy Čes. Bot. Společ. 53: 367–374.
Kubíková J. (2018): Miloslav Studnička a Matthias Riedel: Průvodce Botanickou zahradou Liberec a nahlédnutí do botanických sbírek Landschloss Pirna-Zuschendorf. – Botanická zahrada Liberec. – Živa 66(3): LXXII [recenze].
Kubíková J., Pipek J., Rom J. & Špryňar P. (2018): Přírodní park Klánovice-Čihadla v Praze. – Natura Prag. 24: 5–18.